

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3028/2025
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1337/25 од 18.07.2025. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1337/25 од 18.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1337/25 од 18.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 327/24 од 26.03.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 37.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 13.000,00 динара и за умањење животне активности износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.03.2025. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за веће износе од досуђених и то на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове до 100.000,00 динара или за износ од 63.000,00 динара, за претрпљени страх до 100.000,00 динара или за износ од 87.000,00 динара, за умањење животне активности до 200.000,00 динара или за износ од 130.000,00 динара, као и за камату на одбијене износе. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.400,00 динара с тим што на износ трошкова за заступање од 126.000,00 динара припада законска затезна камата од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1337/25 од 18.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу

првом изреке, као и одлука о трошковима парничног поступка садржаја у ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете коју је тужилац, запослен код тужене, претрпео услед повреде на раду задобијене приликом физичке обуке, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права код утврђене чињенице да је тужилац на часу физичког приликом планираних спортских активности - играња стоног тениса, задобио тешку телесну повреду. Спортске активности, између осталих и стони тенис, услед наглих промена положаја тела носе повећан ризик од настанка повреде и с тим у вези за штете одговара организатор делатности по правилима о објективној одговорности, што је у конкретном случају послодавац тужиоца, овде тужена. Указивање ревизије на другачије одлуке овог суда не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, будући да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 05.05.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 120.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**